

saa vil der kunne blive evige Processer og Vidneførsler om: Er det og det nu ogsaa sagt, eller er det og det ikke sagt? Det tror jeg altsaa ikke er noget heldigt Forslag.

Ved Ændringsforslag Nr. 26 til § 17 har jeg intet at erindre imod at acceptere første Stykke, men andet Stykke af Ændringsforslaget kan jeg ikke tiltræde, og den ærede Ordfører for det største Mindretal udtalte ogsaa i Gaar, at det var et Forslag, som muligvis kunde tages tilbage. Det maa jeg paa det indstændigste anmode om. Sagen er nemlig, at man ikke saadan med nogle faa Linier kan ordne dette Forhold ved at henvise det til Lov af 27. Maj 1908, thi Ændringsforslaget gaar i Virkeligheden ud paa en fuldstændig Forandring af det, som er Princippet i Ulykkesforsikringsloven. Jeg skal i saa Henseende indskrænke mig til at henvise til en enkelt Ting som Lovens § 5, hvor det udtrykkeligt er udtalt, at „derimod kommer Ulykker, som indtræffer ved Arbejde i Arbejdsgiverens personlige Husholdning, naar denne fuldstændig er udsondret fra Bedriftens Husholdning, eller ved personlig Tjenestegering for ham og hans Familie, ikke ind under nærværende Lov“, og det vil man netop gøre herved. Det, man vil gøre her, er altsaa ikke alene at stryge Grænsen ud mellem Ejendomme paa Landet, der har en Ejendomsskyld af 6,000 Kr., og dem, der ikke har det, men man drager en helt anden Klasse af Mennesker ind under Ulykkesforsikringsloven. Det gaar ikke at gøre det ved en saadan isoleret Bestemmelse som denne. Skal en saadan Bestemmelse ind, maa det ske en Gang, naar Ulykkesforsikringsloven skal revideres. Ministeriet har ikke haft Lejlighed til at konferere med eller forespørge hos Indenrigsministeriet om dette Punkt, kun underhaanden har jeg spurgt min ærede Kollega, og han er ganske af samme Anskuelse som jeg, at det Spørgsmaal ikke løses saa let, som det ser ud til efter Ændringsforslaget.

Ændringsforslag Nr. 27, som gaar ud paa, at den sædvanlige Arbejdstid ikke maa forlænges, medmindre Overenskomst om ekstra Betaling er indgaaet, kan jeg heller ikke tiltræde. Da den sædvanlige Arbejdstid ikke er fastsat, kan man ikke vedtage et saadant Ændringsforslag. Samme Bemærkning kan jeg gøre til Ændringsforslag Nr. 28, som gaar ud paa, at vel skal et Tyende under Sygdom, Ferie eller lignende Forhold udføre anden Gerning for et andet Tyende end den, han er

antaget til, „dog ikke over længere Tid end 14 Dage i Løbet af et halvt Aar“. Jeg synes ikke, denne Tilføjelse er heldig. Naar der indtræder saadanne Forhold som Sygdom, Ferie eller lignende, maa man her hjælpe hverandre, som man bedst kan. Det gør man i andre Forhold, og det bør man ogsaa gøre her.

Ændringsforslagene til § 24 har jeg omtalt i min Indledning og skal derfor ikke komme nærmere ind paa det af et Mindretal stillede Forslag om en yderligere Udvidelse af § 24 end den, Ministeriet har foreslaaet. Det nytter neppe at gaa videre end Ministeriets Forslag, det viser det Ændringsforslag, som er stillet under Nr. 29, tydeligt. Jeg skal kun gøre opmærksom paa, at tredje Stykke af Ændringsforslag Nr. 30 egentlig er en Overflødighed eller i alt Fald delvis en Overflødighed under Hensyn til Bestemmelsen i Ændringsforslag Nr. 26, første Stykke, andet Punktum.

I § 25 fastsættes den Regel, at Tyendet, naar det har udført Natarbejde, har Krav paa tilstrækkelig Hvile den følgende Dag, og dette foreslaas i Ændringsforslag Nr. 31 ændret til: „Hvile den følgende Dag i den tilsvarende Tid“. Det synes jeg ikke, man kan vedtage. Det er noget, alle ved, at bliver man nødt til en Gang at arbejde ud paa Natten, sover man ikke af den Grund saa mange Timer mere næste Morgen, og jeg ved ikke, hvorfor man her skal indføre andre Regler for Tyendets Vedkommende, „tilstrækkelig Hvile“ forekommer mig at være fuldt ud nok paa dette Punkt.

Ændringsforslag Nr. 32, som gaar ud paa, at Tyendets samlede Arbejdstid ikke maa overstige det Antal Timer, der er almindeligt for Landbrugs- eller Industriarbejdere, samt yderligere har nogle Detailregler, kan jeg heller ikke tiltræde, og jeg ser ogsaa, at det kun er et lille Mindretal, som har anbefalet det. Dernæst foreslaar et Mindretal, at det sidste Punktum i § 26, hvorved der kan indføres Bestemmelser om Søndagsfrihed og egentlige Friaftener i Tyendekontrakten, udgaar. Jeg giver det ærede Medlem fra Køge (Mads Larsen) Ret i, at nogen Nødvendighed for denne Bestemmelse er der ikke, thi selv uden den kan man selvfølgelig indføre saadanne Bestemmelser i Kontrakten, men naar Kommissionen har skrevet dette, mener jeg, at den har haft en bestemt Hensigt dermed, nemlig at henlede Opmærksomheden paa dette Forhold, for at Tyendet maaske kunde be-